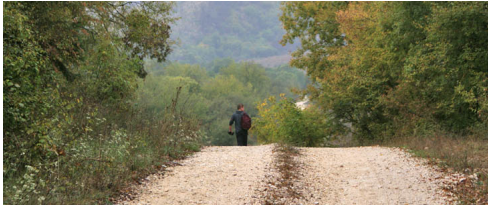

Ο θάνατος του Μίκη Θεοδωράκη πλημμύρισε, όπως αναμενόταν, όλα τα μέσα ενημέρωσης με κάθε είδους πληροφορία. Τα ρεπορτάζ το σύνολό τους ήταν κολακευτικά, αν εξαιρεθεί ένα ολίγιστο τμήμα των μέσων, που θέλησε περισσότερο να δημιουργήσει δυστυχείς παραμορφωμένες εντυπώσεις παρά να ενημερώσει και προφανώς δεν μπορεί να αγγίξει φυσιολογικούς πολίτες.

Ακολουθεί ένα μικρό σχόλιο για την ενδιαφέρουσα απόπειρα πολιτικής οικειοποίησης του αποθανόντος.

Ο Θεοδωράκης απέκτησε την παγκόσμια του διάσταση λόγω της καλλιτεχνικής του δραστηριότητας. Όχι εξ αιτίας των πολιτικών επιλογών του. Διότι είναι απολύτως βέβαιο ότι αν δεν υφίστατο τις διώξεις που βίωσε, οι δημιουργίες του θα ήταν διαφορετικές.

Αν ο Μίκης δεν είχε ζήσει τα Δεκεμβριανά, την Μακρόνησο, την Μπουμπουλίνας, τη Ζάτουνα, το Ωρωπό, δεν θα ήταν αυτός ο Μίκης. Κι αυτός ο Μίκης ήταν στρατευμένος, μαζί με τόσους άλλους γνωστούς και άγνωστους, διαβασμένους ιδεολόγους ή κατατρεγμένους και απελπισμένους που έψαχναν ένα καταφύγιο. Μια ελπίδα που δεν μπορούσε το μετεμφυλιακό κράτος να προσφέρει.

Το ότι υπηρέτησε ως βουλευτής και υπουργός άνευ χαρτοφυλακίου σε κυβερνήσεις της Ν.Δ. προφανώς μας μπερδεύει, όπως πιθανόν μπερδεύτηκε και ο ίδιος. Μας βραχυκυκλώνουν, επίσης, και οι δηλώσεις του περί του Μακεδονικού το '18. Ήταν, ίσως, η εποχή να ταφεί ο πρώιμος και υπερβολικά αισιόδοξος προπολεμικός κομμουνιστικός διεθνισμός, στα χρώματα μιας ταλαίπωρης πατρίδας.

Μας είχε ήδη προκύψει η παγκοσμιοποίηση, οπότε το διαβόητο παγκόσμιο χωριό οικοδομήθηκε υπό άλλους όρους. Στην κηδεία όμως του αριστερόστροφου διεθνισμού, και στην παράλληλη επανεμφάνιση του εθνικισμού δεν χρειαζόταν αριστερός ψάλτης πράγμα δύσκολο να ανθίσει μέσα στο μυαλό του 93χρονου, τότε, Μίκη. Για αυτό και τα προλεχθέντα περί της διαφορετικότητας της καλλιτεχνικής δημιουργίας και των πολιτικών επιλογών του.

Όλων τούτων δεδομένων η, μεταξύ άλλων, φράση «*αντίο αδελφέ μου, αντίο ρόδο αμάραντο*», από πρώην πρωθυπουργό, ακούγεται σαν να επιθυμεί να προβάλει μια μη υπαρκτή σχέση. Ειδικά αν θυμηθούμε πως αυτός, ο ίδιος ο πρώην πρωθυπουργός, το '82 στα 31 του, βουλευτής της Ν.Δ. εξέδωσε δελτίο Τύπου για να μας ενημερώσει πως θα «*παραστεί στο Μνημόσυνο των σφαγιασθέντων από τους εαμοκομμουνιστές*» στη διαβόητη Πηγάδα.

Συνεπώς, το σχήμα της αδελφοσύνης δεν περπατά, ειδικά αν σε όλη αυτή τη μεσολαβούσα εποχή ο πρώην πρωθυπουργός δεν κατάφερε να τραβήξει το πολιτικό του βλέμμα κάπως ολιγότερον δεξιά. (Τι να θυμηθώ τι να ξεχάσω; Αντιμνημονιακός ως αντιπολίτευση, υπέγραψε τα πάντα ως κυβέρνηση, παγκόσμια πρωτιά στο να κλείσει εν μια νυκτί την κρατική ραδιοφωνία τηλεόραση, δεν παρέδωσε στον επόμενο ΡΜ κλπ κλπ.)

Τα ίδια περίπου για το όλο μαχητικό τμήμα της κυβερνώσας παράταξης, προεξάρχοντος του πρωθυπουργεύοντος, που έστερξε να μοιρολογήσει και να δοξάσει τον αποθανόντα. Ειδικά όταν σε τρία σημαντικά υπουργεία του κυβερνητικού σχήματος (Εσωτερικών, Αναπτύξεως, Υγείας), οι προϊστάμενοι υπουργοί προέρχονται από την πολιτική μήτρα που φυλάκισε, βασάνισε, εκτόπισε, τιμώρησε τον Μίκη και τους χιλιάδες ομοίους του.

Αν όλα αυτά δεν ηχούν παρά ως προσπάθεια οικειοποίησης του Μίκη του τύπου, «είναι δικός μας» ή έστω «ανήκει σε όλους μας», τι να είναι;

Προς επίρρωση των ανωτέρω, δυο ημεδαπά τηλεοπτικά κανάλια που υποστηρίζουν με θέρμη το κυβερνητικό έργο, μεταφέροντας την ειδησεογραφία του εξωτερικού που αφορούσε τον Μίκη θεώρησαν απαραίτητο και χαριτωμένο να ψαλιδίσουν τους «*New York Times*». Το ρεπορτάζ της εφημερίδας είχε τίτλο, «*Μίκης Θεοδωράκης, ο Έλληνας συνθέτης του Ζορμπά και Μαρξιστής επαναστάτης πέθανε στα 96 του*». Στην ελληνική μετάφραση χάθηκε η λέξη Μαρξιστής.

